

Autor: Jan Čech

Pro zkoumání rizik masové uprchlické krize je vhodné zamyslet se nad tím, kdo nám to sem z jihu do Evropy vlastně proudí. Nejčastěji se zmiňuje hrozba islámu, protože většina imigrantů jsou muslimové. Náboženské vyznání sice z těchto lidí dělá vetřelce, vyzbrojené Evropanům nepřátelskou ideologií, není to ale ten hlavní problém. Hlavní problém je rasový.

Islám je výsledkem neúspěšné christianizace Arabů. Římský biskupové od třetího století po Kristu usilovali o vítězství křesťanské moci nad všemi zeměmi okolo Středoziemního moře. Jejich misionářské výpady vedené silou či ideologickým působením směrem do arabských zemí končily izolovanými křesťanskými sektami bez masivního vlivu na většinovou populaci. Ta zůstávala z hlediska helénského pohledu barbarská. Řešením bylo vytvořit modifikovanou verzi Bible ušitou na míru mentalitě jižních ras. Tak vzniklo Mohamedovo učení a islám. V důsledku vše skončilo rozkolem mezi katolickou církví a islámskými heretiky v pozici muslimských kněží. V další fázi došlo k rozdělení tehdy známého světa na dvě nesmiřitelné strany Kristových a Mohamedových služebníků.

Agresivita a krutost při obhajobě vlastního postavení či společenské role je totéž, co obrana cti a svatého sebeurčení.

Podstatné pro současnost ale je, že prvotní nekompatibilita mezi evropským a arabským světem spočívala v mentalitě obyvatel těchto geopolitických celků, v mentalitě podmíněné rasovou odlišností. Obdobný nesoulad v mnohem subtilnější míře samozřejmě platí i pro černochoy z jižních oblastí afrického kontinentu. Pro ně je už lhostejné, zda vyznávají Krista, Mohameda či pralesní Duchy. Jejich pojetí jakékoliv duchovnosti je natolik primitivní, že z hlediska evropského pohledu na věc není vůbec rozhodující, k jaké víře se hlásí. Problém s jejich integrací bude vždy týž.

Mentalita černochoy vyplývá z jejich bytostné animality. Pro černochoa nemá smysl vyšší pojetí duchovního poznání, ať už se hledá v transcendentální sféře absolutního Boha či v imanentním božství. Jeho vnímání je ohraničeno přímým pozorováním okolní přírody. Nachází tak vzory svého chování mezi zvířaty. Muži z černošského kmene nikdy nepracují. Tato pro ně nízká činnost je úkolem žen. Černocho nanejvýše loví nebo válčí, většinou však tráví čas lelkováním na očích samic svého druhu a budováním vůdčího postavení v kruhu vlastních soukmenovců. Od tohoto postavení se odvíjejí takové okolnosti, jako na kolik žen si může

činit nárok, jak velkou rodinu, která se o něho bude starat, si může dovolit, a tak podobně.

Vzorem chování pro černocha je život africké šelmy. Lev má na starosti uhájit smečku před napadením jinými samci téhož druhu. Lev se nevyčerpává lovem potravy, to mají na starosti lvice. Hlavním jeho zaměstnáním je vystavovat na odiv svoji velikost, sílu a urozenost v podobě bohaté hřívy, aby tak odstrašil své konkurenty a získal povolnost samic ve smečce. Podobné duševní pochody dominují i v hlavě negra. Přesídlením do civilizovaných končin, kde je přinucen k technickému vzdělání a k uplatnění na trhu práce, se sice jeho chování dílem změní. V jádru však zůstává stejný. Jakmile mu k tomu jsou dány podmínky, buď zvýšenou životní úrovní, nebo naopak vyloučením z prostředí většinové společnosti do černošského ghetta, navrácí se ke svým bazálním impulsům a k roli zvířecí šelmy.

Pokud uvažujeme obyvatele arabského světa, jeho mentální podstata má podobné, avšak méně vyhraněné rysy než u černocha. Jeho genetické založení je totiž ambivalentní. Často se v něm mísí negroidní, mongoloidní ale také árijské geny. Podíl takto nesourodých vloh ho ovšem nikterak neobohacuje, naopak, výsledkem je ztráta většiny předností ze všech ras podílejících se na jeho charakteru a zároveň jakýsi hybridní životní styl postrádající jasnou identitu a směřování. Arab, podobně jako černochoch, pracuje pouze v případě, že je k tomu donucen. Jakmile získá dostatečné finanční prostředky, najímá za sebe někoho jiného jako sluhu či otroka. Navenek se velice honosí svým postavením, které je vyjádřeno počtem žen v domácnosti, velikostí domu, bohatstvím a adekvátní mocí. Toto postavení nesmí být nikým zpochybňováno, jinak následuje tvrdá agrese, podobně jako u samců ze zvířecí říše. Proto Arabové dodržují pevná pravidla při vzájemné komunikaci, aby nedali ironií, zvýšeným hlasem či jinými deklasujícími mimikry záminku k napadení.

Okolnost, že arabský svět přijal islám, má jen podružný význam. Nicméně způsob, jakým je toto náboženství využíváno k upevnění moci privilegovaných vrstev ve společnosti, závisí zase od genetického založení. Země blíže negroidní populaci praktikují krutý a radikální islám. Země, v jejichž genetickém mixu převažuje složka bílé rasy, vyznávají umírněný islám. Příkladem umírněného islámu je Irán, jehož perská minulost v sobě nese výraznou stopu árijských vládců a zakladatelů perské moci.

Ukázkou rasové mentality Arabů je způsob, jakým využívají své ropné bohatství. Pokud by blízkovýchodní ropná pole byla v rukou bělochů majících tam svůj domov, byla by již dávno na místě stávající pouště kvetoucí zahrada. Ne tak zdejší muslimové. Ti obrovské ropné zisky využívají především ve prospěch blahobytu vyvolených – k vytvoření neslýchaného přepychu a nadbytku pro vládnoucí monarchistické rody a imámy jako pečeticích odznaků Alláhovy přízně, jimiž se mohou tyto muslimské elity honosit. Na arabské půdě rostou hotely a turistická centra pro extrémně bohaté zákazníky, budují se tam umělé rajské ostrovy a prosklené monstrózní haly se sněhem pro celoroční lyžování pod žhavým sluncem, mezi standardní výbavu příbytků pro bohaté patří zlaté kohoutky, zlaté vany, mramorové fasády a kdo ví, co ještě.

Jsme zde svědky extrémní marnivosti, pýchy a duchovní plytkosti. Arabští muslimové jsou jako kobyly, které spasou, co jim Alláh nadělil, a když už není co spásat, začnou se zabíjet

mezi sebou. Důvodem ovšem není islám, ale jejich rasová predispozice. Proto si i Korán vykládají různě podle specificky odlišných animálních sklonů. Agresivita a krutost při obhajobě vlastního postavení či společenské role je totéž, co obrana cti a svatého sebeurčení. Je proto nanejvýš žádoucí znát, s jakým živlem jsme v případě invaze muslimů do Evropy konfrontováni.

Důležité je také vědět, že všechny tyto rasy žijí a ctí kmenový princip komunitního soužití bez znalosti a respektování genetických zákonů, o nichž tradičně nemají pojem. Černoši, Arabové, ale i Semité provozují sexuální obcování v uzavřeném kruhu geneticky blízkých potomků. Nutně proto podléhají degenerativním účinkům, jejichž typickým znakem je vedle fyzických defektů i snížená inteligence. Nyní zvažme, jaký genetický vklad přinášejí alogenní vetřelci původní bílé evropské populaci, jakých konců se dočkají naše národy, pokud se s těmito novousedlíky začnou geneticky mísit. Raději si to ani nechtějme představit a snažme se o všemožnou formu obrany před zničující uprchlickou invazí.

Většina barevných evropských imigrantů pochází z nižších vrstev. Doma často nemají ženy a musí otročit svým pánům, v horším případě prchají před hladomorem. Při primitivním způsobu jejich myšlení se není třeba divit tomu, že Evropu považují za místo, kde se mužům ženy samy nabízejí, o čemž je sexuálně vyzývavé oblečení evropských žen nenechává na pochybách, a nemají žádné zábrany před tím, aby si na ně jednoduše a bez dovolení sáhli. Pohostinnost evropského sociálního systému je pro ně výrazem Alláhovy štědrosti vůči svým věřícím na úkor bezvěrců. Mají proto pocit, že je jim dán shůry nárok na vysoké sociální zajištění, jaké si nezadá s nárokem místních obyvatel a nevěřících nepřátel žijících v bezbožnosti. Zde je vidět, jak islám, coby víra pro duševně zaostalá etnika, vytváří v hlavách věřících iluze a myšlenkové fikce nacházející se zcela mimo obraz objektivní reality.

Jediným smysluplným řešením (dez)integrace barevných uprchlických a imigrantských etnik je proto tyto lidi z Evropy vyhnat zpět do jejich zemí původu a tak zachránit bílou rasu před totální devastací a úpadkem. Není se třeba tolik bát evropského chalífátu, jako geneticky zprzněných potomků současných obyvatel Evropy. Pro Slované se tím nastoluje otázka kardinálního významu: Jak zabránit pronikání barevných vetřelců do jejich držav a ochránit tak genofond bílé rasy, jehož jsou Slované nositeli jako poslední dosud výrazně geneticky nezasažené bílé etnikum na planetě Zemi.

Konec bílé rasy bude totiž znamenat i konec jakékoliv duchovně i technologicky vyspělé civilizace na modré planetě. A vezme, že Číňané to nezachrání, pokud tedy nechceme za vyspělou civilizaci považovat technokraticky propracovaný systém hemžení žlutých biorobotů v koridorech světových megapolí, do nichž budou tyto transhumanistické životní formy pod vládou geneticky vyšlechtěných nadlidí koncentrovány.

Psáno pro Délský potápěč.